

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració. Cadema de Cort n.º 11). 1 pesseta à conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA.

Un aficionat à sa poesia mallorquina ha oferit es prèmi d'un bon llibre à n'es qui millò compondrà una poesia humorística ó satírica de bon gènere.

Es Jurat que sa Redacció ha nombrat per judicá totes ses composicions y dibuxos des *Certámen* se compondrà de ses persones sigüents:

PER SA LITTERATURA.

D. Tomás Aguiló.
 D. Pere d' Alcántara Peña.
 D. Tomás Forteza.

P' ES DIBUXOS.

D. Juan O-Neylle.
 D. Pere d' Alcántara Peña.
 D. Ricardo Carlotta.

SA REDACCIÓ.

ES MITX POLL.

CUENTO TRADUÏT DE «LA GAVIOTA» D' EN FERNAN CABALLERO Y DEDICAT À MON AMICH EN RAMIONS.

Axò era y no era, bon viatge fassa la cadernera. Hey havia una vegada una hermosa galina que vivia molt còmodament à una gran possessió junt amb sa séua numerosa familia, entre la qual s'hi distingia un poll diforme y espeñat. Aquest era justament es que sa mare estimava més, com heu fan sempre ses bones mares. Es tal esvòrt havia sortit d'un ou petitíssim. No era més qu'un mitx poll, y no parexia sinó que s'espasa de Salomó havia etxecutat amb sa séua persona sa sentència que'n certa ocasió pronunciá aquell sábi monarca. No tenia més qu'un uy, un' ala y una

cama; y en tot y amb axò tenia més vanidat que son pare, que passava p'es gall més bon mosso, més valent y més galan qu'hey havia en tots ets corrals de vint llégos en redòl. Se creya es *Fènix* de sa séua casta. Si es demés polls s'en rëyan d'èll, se pensava que heu fëyan per enveja, y si pertenyian à n'es bell *sexo*, deya qu'era de pura ràbia p'es poch cas que d'elles fëya.

Un dia va dí à sa mare:

Escoltau, ma mare. Es camp me fa òy; y m'ha passat per sa cabessa aná à la Cort à veure el Rey y la Reyna.

Sa pòbre mare se posá à tremolá quant sentí aquelles paraules.

—Fiy méu, (li va dí), ¿qui t'ha afitat dins es capital desbarat? Ton pare no es sortit may de sa séua tèrra, y ha fèt sa ventura y s'orgullo de sa séua familia. ¿Ahont trobarás un corral com es que léns? ¿Ahont un munt de fëms més hermos? ¿Un menjá més sá y abundant, un galiné prop de s'establa, una familia que t'estima?

—*Nègo*, (digué es mitx poll que no dexáva de tení fums de *pedante*). Es méus germans y es méus cosins son uns ignorants, uns grossés.

—Però, fiy méu, (contestá sa mare), ¿no t'has vist à n'es miray? ¿No t'veus amb una cama y amb un uy?

—Ja que per aquestes me veniu, (replicá es mitx poll), vos diré qu'hauriau de caure mòrta de vergoña veentme amb aquest estat. Vos ne teniu sa culpa y ningú més. ¿De quin ou he sortit jò à n'el mon? ¿A ne qué, fonch obra d'un gall véy?

—No, fiy méu, (digué sa mare), d'aquests òus no'n surten més que *basíscos*. Nasqués des darré òu que vatx pòndre, y sortíres debíl é imperfét, perqu'aquell era es darré esfors de sa naturalesa. No fonch, per cèrt, culpa méua.

—Pòt essé, (contestá es mitx poll amb sa cresta encèsa com la grana), pòt essé que tròbi qualque cirujá llést que me proporcion es membres que'm mancan. Es dí, que no hey ha remey: m'en vatx.

Quant sa pòbre mare vé que no hey havia manera de distrèure 'l des séu projecta, li digué:

—Escolta, al manco, fiy méu, es conseys prudents d'una bona mare: procura no passá per ses Iglesias ahont hey haja s'imatge de Sant Pere: aquest Sant no es molt des galls y molt ménos li agrada es séu *quech-que-re-quech*. Futx de cèrts homos qu'hey ha en el mon, anomenats *cuynés*, que son inimichs mortals de sa nòstra casta y que saben torce es còll à n'es nòstros *individuos* amb un *santi amen*. Y ara, fiy méu, Déu te guiy amb pau y Sant Rafel benehit, qu'es advocat d'ets caminants. Vés y demanali à ton pare la bendició.

Es mitx poll s'acostá à s'autó de sos dies, baxá es cap per besarli es pëus, y li demaná sa bendició. Es venerable gall ley doná, amb més dignidat que ternura, perque no l'estimava molt à causa des séu caracte rebètle. Sa mare s'enterní en termes d'haversé d'axugá ses llágrimes amb una fuya sèca.

Es mitx poll prengué es portant, ventá s'ala y cantá tres vòltes en seña de despedida. Arribat à ses voreres d'un rieró casi sèch, perqu'era d'estiu, vé qu'es prim fil d'aygo estava detengut per unes branques. Es rieró veent es caminant, li digué:

—Ja veus, amich, lo debíl qu'estich: apènes puch doná una passa, ni ténch fòrses bastants per empenhe aquestes branquetes incòmodes qu'embarassan es méu camí. Tampoch puch doná un *rodeo* per no toparmé amb elles perque hem cansaria massa. Tú pòts fàcilment trèurem d'aquest apuro decantantlès amb ton béch. En càmvi no sòls pòts assaciá sa téua sèt amb sa méua corrent, sinó també contá amb sos méus serveys quant s'aygo del Cèl haja restablít ses méues fòrses.

Es poll li va respòndre:

—¿Vòls callá? ¿Ténch jò cara de criat de rierons pòbres y bruts?

—Ja t'recordarás de mí quant manco t'ho pensis, (li contestá es rieró amb veu debilitada.)

—*Pues* no'n faltava més que les te tirases de curro, (va dí es mitx poll amb veu burlona), no parex sinó qu'has trèt jòya à sa rifa ó que contes de segú amb ses aygos des Diluvi.

Un poch més enfòra, va trobá es vént, qu' estava allargat y casi sense alè en terra.

—Estimat mitx poll, (li digué), en aquest mon tots tenim necessitat uns d'ets altres. Acostet y mirém. Mira com m'ha posat sa caló de s'estiu; à mí, tant fòrt, tan poderós; à mí, qu'axéch ses ones, qu'agran sa tèrra, que no tròb resistència à mon furiós impuls, aquí me téns ajagut tant llarch com som, maretjat amb so perfum de ses flòrs y sense alè per mòure un brás. Si tú volguésses alsarmè dos dits d'en tèrra amb ton bech y ventarmè amb sa téua ala, amb axò tendria lo bastant per prende es vòl y dirigirmè à sa méua còva, ahont ma mare y més germanes ses tempestats están emprades en adobá uns nigúls véys que vatx esquexá amb una de ses méucs travessures. Allá me darán unes sopetes y cobraré nous bríos.

—Cavallé. (va respòndre es dolent poll,) bastantes vegades t'has devertit amb mí empenientmè per darrera y al-santmè sa cóua à mòdo de ventay per-que fèssan bèfa de mí tots es que me véyan. No, amiguèt, à cada porch son Sant Martí, y..... à reveure, seño *Par-sante*.

Axò digué, cantá tres vegades, y amb veu molt clara y estufantsè molt esponerós, seguí es séu camí.

En mitx d'un camp segat à n'es qu'havian pégat foch es conradós, s'al-sava una primeta columna de fum. Es mitx poll s'acostá y vé una brasa molt petita que s'anava apagant per instants entre ses cènres.

—Estimat mitx poll, (li digué sa brasa totduna que 'l vé): à bon' hora véns per salvarmè sa vida. Per falta d'aliment estich à ses derrerés. No sé ahont dimónis s'ha aficat mon cosí es vént, qu'es es qui sempre me dóna socors à n'aquests casos. Dum unes payetes per reanimarmè.

—¿Que 'n som jò de sa mòrt d'En Berga? (li contestá es poll.) Rebenta si te dona la gana, que maleyta sa falta que 'm fás.

—¿Qui sab si te faré falta qualche dia? (va respòndre sa brasa.) Ningú pòt dí d'aquesta aygo no heuré.

—¿Ola! (digué es maleyt animal.) ¿Vòl dí qu'encara t'atxilles? Ydò, jas, prèn aquesta.

Y diguent axò, l'ompli de cènres; després de lo qual se posá à cantá, se-gons costum, com si hagués fèt una gran còsa.

Es mitx poll arribá à sa capital; passá per devant una Iglesia que li varen dí s'anomenava de Sant Pere; se posá de-avant sa pòrta y allá s'esgargamellá can-tant, no més que per fé enrabiá es Sant y tení es gust de desobeihí sa mare.

Quant s'acostá à n'es palau, ahont volgué entrá per veure el Rey y lá Reyna, es continèl-les li cridàren:

—¡Enrera!

Llavò doná sa vòlta y s'en entrá per una pòrta de darrera à una péssa molt gran, ahont vé entrá y sortí molta gent. Preguntá qui eran y sabé qu'eran es cuynés de Sa Majestat. En lloch de fugí, com ley havia previngut sa mare, entrá molt empinat de cresta y cóua; però un des mossos de cuyna li posá sa má demunt y li torcé es batcòll amb un tancá y obrí d'uys.

—Vamos, (digué), vénga aygo per plomá aquest penitent.

—¡Aygo! ma volguda Dona Cris-talina, (cridá es poll,) fém favó de no es-caldarmè. ¡Ten pietat de mí!

—¿La tenguéres tú de mí quant te vatx demaná socós, mòstruo de lletju-ra? (li respongué s'aygo, bullint de co-ratge; y el bañá de dalt à baix, mentres es mossos de cuyna el dexávan sense una ploma per necessari.)

Es cuyné agafá llavò es mitx poll y el posá à s'ast.

—¡Foch! ¡amable foch! (cridá es des-ditxat); tú qu'ets tan poderós y tan bri-llant, compatit de sa méua situació; re-primex es téu ardor, apaga ta flamada; no me cremes.

—¡Polisonaso! (respongué es foch): ¿com téns való per acudí à mí, després d'havermè aufagat amb s'escusa de no necessitat may des méus auxiliis? Acos-tet y veurás lo qu'es hò.

Y en efecta, no se contentá amb col-rarló sinó que 'l torrà fins à posarlo com un carbó.

Quant es cuyné el vé en tal estat, l'agafá per un peu y el tirá per sa fi-nestra. Llavò es vént el prengué per son conta.

—Vént, (cridá), mon estimat, mon venerat vént, tú que reynes demunt tot y à ningú obeheys, poderós entre es poderosos, tén compassió de mí, dexem tranquil demunt aquest caramull de fèms.

—¡Dexartè! (bramulá es vént, arre-batantlo com un fibló y fèntli da vòltes à l'ayre com una baldusa.)

Es vént va dexá es mitx poll à n'es cucurucull d'un campaná. Sant Pere estengué sa má y el clava alla de firme. De llavò ensá ocupa aquell lloch, nègre, magre y sense cap ploma, atupat per ses aygos y empès p'es vént, à ne qui dona sempre sa cóua, qu'es lo únich qu'ha conservat. Ja no s'anomena mitx poll, sinó veleta; però sapiau, lectors, qu'allá está pagant ses séues culpes y pecats: sa séua desobeidiència, son or-gull y sa séua maldat.

Per suposat qu'axò qu'acab de contá no es més qu'un cuento, però encara que no 'u fós, seria de tontos si es lec-tors d'aquest setmanari plorásen per un dolent que rebé es cástich merescut.

PEP DE PALMA.

ES DIA DEL CORPUS.

La gent fa graus avalòts,
Préssa à ses modistes donan,
Ets *horvateros* entonan:
—¡Fresca! ¡fresca! p'ets atlòts;
Y com hey ha tants de clòts
P'es carrés de dius Ciutat,
Els umplen de mach picat
Perque sortint de La Sèu
No puga tòrsa cap peu
S'Ajuntament combregat.

Murta hey ha per tot arreu,
A n'es cantons, vellaneres,
Y volatetjá banderes
A moltes parts mirareu;
Ets escolans pòrian creu,
Ses atlòtes vestit nou,
Mortal tots ets cans de bòu
Y ets empleats amb *retiro*
Trènes del any *liviro*
Que costàren més d'un sòu.

En sortí sa processó
Tiran moltes canonades;
Y ja ténen ses criades
Endomassat es balcó;
La gent fa llarch carreró;
Se fa llòch sa beata *neà*,
Fins y tot s'atlòta fèa
Mira es tòrts y llarchs de nás,
Y es pare prèn en es brás
S'infant que li fá aluleya.

Ets civils van à cavall;
Y es tamborés de La Sala
Tòcan una marxa iguala.
Que no es hòna per cap ball;
Diuèn que sèt àns devall
Tèrra haguéran d'estodiá
Per porè molt bé tocá
Aquell tamborèt famós;
Y encara crech que n'hi ha dos
Que un poch sòlen flaquetjá.

A Cort hey ha un cadafal
Que s'Ajuntament el fá,
Y ahont cada any hey sòl aná
Es Capitá General.
Un goitx sobrenatural
Mos causan ses canonades,
Ses carreres enmurtades,
Ses músiques y bells cants
En honra d'es Sant d'ets Sants
Que ses còses ha creades.

En es Born s'en vá la gent
A fé vòlta y altra vòlta,
Critican sa qui es resòlta
Perque no té enteniment;
A can Bartòla amb talent
De gèl es pòsan sodolls
Tots ets *galls* y tots ets *polls*
Atlòtes, véys y *mamays*
Amb vestits y rossegays,
Gemegant d'ets uys de polls.

Y en es Born s'òbri es mercat
De còrs novells y estentissos,
De pintures y postissos,
De besades y amistat.
De sa trista Falsedat
Torna essè es tròno famós;
Hey van missès, corredós
Que saben xupá s'espina;
Allá s'òr des còr domina;
Allá es vèu bé s'envejós.

UN FERIT D'ALA.

CONVERSACIÓ PILLADA AL VOL.

—Ola, *Cap baix*. ¿Còm te vá de salut?
—Per ara bé, *Còll Tort*. ¿Y tú que mos contes de nou?
—¡Jò! No sé rès. ¿Y tú?
—Tampoch sé gola de rès.
—¡No sap rès! Jò crech que sabs massa.
—¿Y de tú que m' direm, fént sa mòpia?
—Axí heu has de dí. Y ell males vèus te donan sa culpa d'havè arrancat ses sèbes a n'En.... Ja m' enténs.
—Jò; Ell son ben contraris es pensaments. Ell m' han dit qu'eres tú.
—Axí. Gratey. ¿Y qui t' ho ha dit?
—¡Qui m' ho ha dit! ¿Y tú d'hont heu sabs?
—¡Jò! De bona tinta. D'es mateix Batle.
—Y jò de tú heu sé d'es mateix nafrat.
—¡Vòls que t' diga, que axò no t' está bé!
—¿Y a tú que t' está bé, fént es beneyt? ¡Bona casta de beneyt!
—¿Que no sentires es sermó de s'altra dia?
—¿Y tú que no sabs per qui anava?
—No anava per mí.
—Ni per mí tampoch.
—Y ell ja'n podrian fé un'altra de sermó.
—¿Que'n sabs cap de novèlla?
—Sa de dilluns dins un establiment qu'encara que públich deuria essè sagrat.
—¡Ay! ¿Y qu' hey va havè?
—Hey anàren quatre gats y un bòy, ciutadans per més señes, menestrals de tota casta, d'es més considerats, y féran un abús de lo més alt de punt.
—¿Vòl dí qu' a fora vila també hey ha malcriats còm a la vila?
—Per tot hey ha gent que pareix agafada amb cans dins es desèrt de l'Àfrica.
—¿Y quina la féran?
—No'u vulgues sèbre. Tiràren llumaneres p'en terra, rompèran mòbles y féran altres atrossidats.
—En lloch d'agrarí s'hostelatge gratis qu'es séu señó dona a tothom.
—Ja'u veus. Y axò que tenian uns nòms capassos d'enganá a qualsevòl. A

uns los deyan hòns atlòts, a altres nòms de flòs d'aroma molt suau y molt bò, a altres un nòm de fruyt molt estimat, etc., etc.

—Heu devian fé per sa vuytada de sa fésta perque demá es *La Trinidad*.

—Haguéssen cantat y devertit la gènt bé y honestament, però espeñá lo que no es séu després d'acullirlós per amor de Déu, axò no té perdó.

—Per axò de cada dia hey vèuen manco señós y persones decentes.

—Jò, encara que beneyt, ¿sabs que faria per correitgi aquestes atrossidats?

—Hey enviaries civils.

—T'enganes. Si fós de l'amo, donaria part a n'es Jutge de Ciutat, ó a n'es civils mateixos, amb una llista de tots es qui féran matx.

—Y si es Jutge no t' escoltava?

—Heu posaria demunt es papés públics, perque tothom sabs quants de graus trèu s'educació de tots aquests bárbaros que pretènen essè mallorquins.

—Y jò faria vení missionés. Sabs si quant varen essè a Esporles haguéssan arribat per aquí a cardarmós sa llana. Però goytàren no més per sa muntaña y s'oló que pujava los va entabaná y no volguéran més bròu y s'en anàren cap a Ciutat.

—Ydò que los fàssan vení per necessari.

PEP D' AUBEÑA.

DESITX.

A MALLORCA.

En mitx del mar—y entre ses ones,
Hey ha un' illa,—del mon tresòr.
Dins ella hey viuen—moltes persones,
Per mí estimades—de tot bon còr.
A n'aquesta illa—tan ben dotada,
Amb molta pau—sempre s' hi viu,
¡Ay còm t' añor—ma pátria amada!
¡Ay! recordante—lo mén còr riu.
Si tú sabèses—quantas vegades,
Amb sos méus sòmits—m' has alegrat,
Si tú sabèses—quantas vetlades,
Pensant en tú—m' he despertat.
Dins altres tèrres,—per ma desgracia
Y desventura,—m' ha duyt la sòrt.
Però jò sempre—per témps que passia,
De tú, illa hermosa,—sempre m' recòrt:
Còm no pensarí—si tú ets sa mare
Mèaa, y de tots—ets qui estim jò.
Còm no recordarmè—de tú, quant ara
Sòls tú aconhòrtes—tot es mén cò.
Si dins tú hey viuen—es méus hòns pares,
Germans, y tíos,—cosins y amichs.
Si dins tú hey viuen,—ses prendes carer
De simpaties—y amors antichs.
¡Oh! si Mallorca,—pátria estimada,
Semp' desitx—torná a vení
Veure tes platjes—una vegada,
Y en tes muntañes,—llavò morí.

PAU PERE Y PIFOL.

XEREMIADES.

El señor Onclo *En Manuel* cerca ses pusses a L'IGNORANCIA. Aquesta li agrahirá que li mat totes ses que li trobará; però que vaja alerta a afinarli ses cossigoyes.

**

Segons s' ortografía del *Tio Manuel*, qu' es forasté y per axò en sab més que nòltros, en mallorquí a *D. Jayme de Aragon* no li podem dí Don Jaume d' Aragó, ni a *Raymundo Lulio* li podem dí En Ramon Llull, ni a n' *En Pucyo* li podem dí En Poyo, ni a n' *En Barberini* En Barberi, etc., etc.; sinó qu' hem d'anomená es nòms pròpis tals còm están escrits ó tals còm los diuen ó anomenan amb sa séua pròpia llengo. Per exemple a *London* li hem de dí *London* y no *Loudres*, a *Tolon* no li podem dí *Toló* ni a *Alger* Algé. Per lo mateix, ignorants lectors, ja'u sabeu; en havè de anomená En Perelló li heu de dí *Perellon*, a n' *Obradó* *Obrador*, y a n' *En Rosselló* *Rossellon*, etc.; etc.

¡Qu' es de cert que més sab s' ase y es traginé qu' es traginé tot sòl!

¡Uey! Entengammós. S' ase... es L'IGNORANCIA.

Gracies, *Tio Manuel* per sa lliadó....

¡Carape! ¡Qu' es estáda de bona!

**

El *Tio Manuel* vol essè es sògra de L'IGNORANCIA, perque lo qu' ell diu que fan ses sògres amb ell, ell heu fa amb ella, y li diu *nea* y no sé que més, sense esserhó.

¡Tot sia per amor de Déu!

**

¿Mos sabria dí qualcú quin ditxo han inventat enguañy dins sa fésta de sa Gerrerria? Perque en anarhi voldriam sebrerlò, perque vés tothom que sabem parlá bé; sense dexá cap lletra, y que som d'es primés en matèries d'ignorancia y de *culteranisme* d'aquell perfunat barrio.

**

S' andamio d'es rellòtge de La Sala, còm a parent de l'eterna *Trinidad* fa fésta demá.

Veurem si hey posarán alimares.

**

A Santa Eulari aquesta setmana componian una finestra antiga d'una capella y tayavan pedres que més valdria les haguéssan dexades está axí còm estavan. ¿Y tot axò perqu' era? Per posá un bastiment amb vidres de mal gust a estil de còsa moderna que vol imitá lo antich y no'n sab.

**

Aquell *rompe-cabezas* ó *trenca-caps* des carré d'Odon-Colom que varem proposá una vegada à n' es Municipals, no n' hi ha hagut cap qu' en més d' un mes l' haja endevinat. Qui'l va endeviná s' altra dia va essé un señó amb tróna que per veure ahont posava es pèus perqu' hey havia molt de fanch, ley va esclafá y es capellé no li trobá composura.

COVERBOS.

Una vegada donàren part à un Batle d' un poblet de qu' hey havia un homo que sovint, sovint, s' engatava. Ell l' enviá à demaná, y li digué:

—Veus, homo, es beure massa fa garrova; per axò no has d' alsá tant es colso, perque m' han dit que t' agradava ferm es beure.

—¿Y no li han dit may sa sèt que ténch? (exclamá aquell subjècte dexant à s' Batle sense sèbre per hont li havia d' entrá.)

Ara qu' ets estodians están demunt ets exàmens los volem contá còm s' en va desfé un que s' examinava de matemàtiques, y qu' estava atrassadet de noticies.

—¿Sabria vostè sumá cantidats *homogèneas* y *heterogèneas*? (li preguntá un examinadó.)

—Si, señó, (respongué.)

—¿Que vòl dí? Meem, qui n' resultat li donarán, per exemple, 6 lliures de cañella, 8 de cacau y 4 de sucre?

—Xocolate, (respongué s' allòt sense pensarhi cap mica.)

Y tots ets presents aplaudiren sa sortida.

Una partida d' estodians anàren à diná à una fonda, ahont hey havia un cuyné que may posava à s' olla més de quatre unses de carn, però sí tots quants d' ossos trobava à sa Carniceria. Un d' ells, més viu qu' ets altres, agafá un òs foradat, y comensá à tocá còm si fós una corneta.

—¿Perque fas tant de renòu? (li preguntá un d' ets altres companeros.)

—Per veure si me succehirá lo qu' ha de succehí es dia d' es judici final, y sa carn vendrá à cercá ets ossos.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 6 de Juny de 1881.

LA CATEDRAL.

Seguint sa costum de que quant anam à un pòble lo primé que volem veure es s' Iglesia ó sa Parròquia còm s' edifici principal, y pensant

que no hey ha parròquia còm La Sèu, vax volé visitá aquesta Iglesia en primé terme, quant vax arribá.

Abans de continuá dech dirvos qu' aquí no li diuen La Sèu sinó *La Catedral* y qu' aquesta es Basílica.

Acostumat à La Sèu nòstra que vista dedins la mar pareix una muntaña, ántes de desembarcá cercava veure sa d' aquí, creguent que faria molt de bulto però si no fós estat per ses dues torres casi no hauria sabut ahont se tròba, perque per lo regulá ses cases son més altes que ses Iglesias.

Axí es que no se veuen còm à Ciutat tants de campanás encara que n' hi haja molts.

Escampades ensá y enllá si que veuen moltes xemeneyes, testimòni de s' industria d' aquest pòble; però per desgracia n' hi ha moltes el dia d' avuy que no alenan, y faltá s' alé à una xemeneya, vòl dí, que s' industria va malaltissa y ¡ay! es dia que sa muyra, perque s' industria es es pá des menestral y sa vida de tot pòble.

Ara pensava, y perdonau sa digresió, que si à Ciutat tenguésem es funerals sèimesons y fèts per fòrsa de ses gerrerías, mirant à mar; es forastés se creurían que n' punt à industria tocam amb un dit en el Cèl, perqu' aquells beneventurats canóns tiran molt de fum; sòls però qu' alenan massa espès y axò es també mala señal.

Una còsa, tant sa pèrd per massa còm per massa pòch.

Tornem à La Sèu.

—¿Que te pareix Pere? (deya à n' es méu cosí quant hey forem devant.)

—¿Que m' pareix? que sa nòstra n' hi daría amb una cuyereta.

Heu deya perque sa paret principal es llista còm es call de sa má, sòls té es baxos de sa fatxada comensats; quant sa nòstra ne poria dá la mitat y encara n' hi sobrarian. Però ets estrèms se tòcan; y si una mos fá creure que per dins serà tan llista còm per defòra, y que s' altra serà tan boñarruda, succeheix tot lo contrari, perque s' interiò de sa nòstra sorprèn per sa grandesa y sencilles y sa d' aquí admira por sos trabays y ornaments; y axí, cansats de veure tanta pédra à n' es defòres de sa primera, à dedins se n' veu molt pòca y encara lleugera; y desitjosos de veure més feyna à sa segona n' hi porem contemplá molta y ben fèta.

En Pere deya que La Sèu de Ciutat té més còrpora y més pòca ossada, y qu' es mèstre que la fé va essé més agoserat perque es molt més alta que sa de Barcelona y ses columnes molt més primes.

La Sèu d' aquí, té còm sa nòstra tres naus, pero sa més baxa revòlta per derrera l' altá majó, còm à Santa Eulari, y dona un bòn còp de vista; vint columnes les aguantan, vint y vuyt capelles les adornan, y deu gròsses clarcabòyes de vidres pintats dexan passá ratxs de colorins que pareix ha baxat s' Arch de s' Aliansa de Déu amb s' homo. A sa nau més alta hey ha tret e ò més vidrieres redones y una ò dues dins cada capella y altres à s' enfront à manera de tribunes. Per hontsevuya se giran, pareix qu' han nascut floretes de tot coló y forman endomassades de ramells.

Llástima qu' aquest acabament hermós no l' pugan veure à La Sèu nòstra, que, vamos, seria un paraís.

L' Iglesia es d' estil gòtich pur ménos ses capelles des costats y sa cara del còr que mira en es portal majó.

Un' altra dia vos contaré ses belleses artístiques que conté es cadirat de dedins y ses millòs belleses històriques que tanca tot s' edifici.

UN ESTODIANT DOBLEGAT.

POBROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Si vas demunt bistia ensellada aforret à n' es bast y no caurás.

SEMBLANSES.—1. En que tonan.
2. En que n' hi ha de foradades.
3. En que té arch.
4. En que di bandera.

QUADRAT.....—Masa-Amer-Serp-Arpa.
PROBLEMA:.....—Es 1.º, se casá dia 17 Matz 1871, dia 18 fonch l' Ascensió; l' any 72 dia 9 de Matz; l' any 73 dia 22; l' any 74 dia 14 y l' any 75 dia 6. De manera que desde es dia que se casó, Ans dia 6 de Matz de 1875, (3 anys 11 mesos y 19 dies.) va veure 5 fèstes.—Es 2.º, se casá dia 9 Matz 1866, y l' Ascensió fonch dia 10; l' any 67, dia 30 de Matz, y l' any 68 dia 21. Va veure en 3 anys justs, dues fèstes.—Es 3.º, se casá dia 14 Matz 1866, dia 10 fonch l' Ascensió, y l' any 67 dia 30. De manera qu' amb un any no n' va veure cap.
CAVILACIÓ.....—Campana.
ENDEVINAYA.....—Una estora.

LES HAN ENDEVINADES:

Tres.—Una Sibítia forastera, Una Coca caliu.

GEROGLIFICH.

KD CA Ñ SES ISI GLE

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Manacò à Ciutat?
2. ¿Y una possessió à sa Farinera Balcar?
3. ¿Y un olié à un hortolá?
4. ¿Y es Mediterráneo à un escrivá?

COLAU CALIU.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, sa capital d' una provincia d' España; sa 2.ª, lo que tots ets condrets de mans tenen; sa 3.ª, sa còca d' un Municipal; sa 4.ª, una còsa que lleva es badays à molts, y sa 5.ª, una lletra.

UN AMICH MÈU.

PREGUNTES.

1. ¿Quina es aquella herba qu' es cégo la co-neix?
2. ¿Qu' es allò qu' à vegades cercam y no n' voldriam trobá?
3. ¿Quin es aquell nòm d' animal de ploma que lletgit à s' en revés es es nòm d' una fiera?
4. ¿Quins frares son aquells que no son de cap religió?

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE VOCALS.

F. B. . N. M.R.S . Q.,

RAMONS.

ENDEVINAYA.

Jò vaitx vestit de señó
Duch una gorra per tróna
Per ses costures trèch sanch
Y em sènten cantá d' enfòra.

P.

(Ses solucions dissapte qui cè si som olus.)

11 JUNY DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.